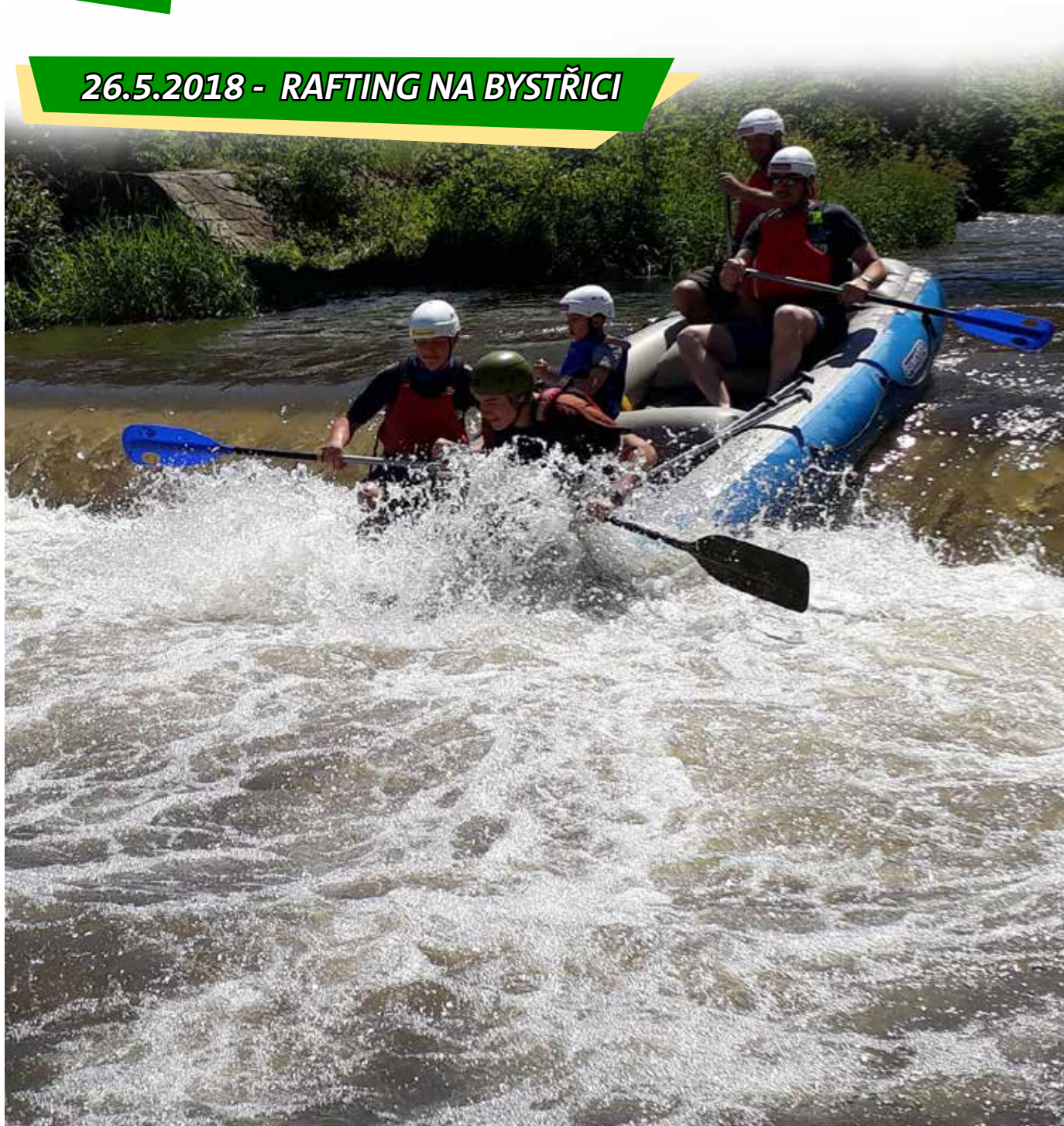

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

číslo **145** vydáno pro vnitřní potřebu - 18. června 2018, nákladem 50 výtisků

26.5.2018 - RAFTING NA BYSTRICI

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

"Kolik lidí přijímá jako samozřejmost, že za byt se platí činže, za vodu vodné, za jízdu po dálnici mýtné. Ale svobodu chtějí mít všichni zadarmo. - Pavel Tigríd -

Oddílová ŠESTKA Rada Kateřinice

Ze zápisu z naší Střediskové rady Junáka lze vyčíst, že bylo schváleno konání 5 táborů. Tábor ŠESTKY je nejdelší - **23 dnů a bude stát 2800 Kč** (tedy 122 Kč/den). Dva nejkratší střediskové tábory budou trvat 7 dnů a budou stát 2000 Kč a 2500 Kč (357 Kč/den). Jsme hrdí na to, že dokážeme i ve 22. roce oddílové činnosti uskutečnit v přepočtu na den, **nejlevnější tábor!**

Právě délka nepřetržité činnosti ŠESTKY (dotace neprožíváme, ale snažíme se je pákově investovat), fakt, že si vůdcové tábor z části platí, i samotná délka tábora (doprava i jednorázové nákupy se rozloží do více dnů) hrají při ceně tábora rozhodující roli.

Irča a Dazul **děkují za nedělní (27.5.2018) pomoc** při stavění stropního bednění, ohýbání roxoru a armování stropu PÍPOVI, MARTINOVI, TOMOVI B., FLEGYMU a HANYŠKOVI. Flegy tak absolvoval velmi netradiční "oslavu" svých narozenin :-). Díky, díky, díky!

Pojítkem je ŠESTKA - jako naše "srdeční záležitost", ale většina z nás se angažuje i mimo oddíl (a své zaměstnání či školu). Třeba Kikina mimo vedení kateřinických světlušek a vlčet veřejně vystupuje s "pěveckou skupinou BLAženky".

Hledáme pro oddílový ŠESTÁK **nového redaktora!**

Řady našich skautek se neustále rozrůstají, proto jsme v neděli 27.5.2018 oficiálně **založili druhou dívčí družinu**. Tato družinka bude mít název Blešky a její rádkyní bude Šáša.

Do našeho DBCB jsme pořídili **novou ledničku!** Doufáme, že nám tato stříbrná kráska konečně poskytne dostatečnou kapacitu na všechny dobroty, i když o ni možná budeme

nějaký ten čas zakopávat, než jí v kuchyni najdeme správné místo.

Velký dík patří Denymu, Šáša a Rexovi za sobotní **hlídání dětí** na skákacím hradu v rámci Kateřinického benefičáku!

Květinový den na Vsetíně proběhl ve středu 16. května, kdy jsme se začali od 13 hod. scházet před kulturákem. Z Žab se objevila Šáša s Marcem, které se připojily do jedné ze čtyř vzniklých skupinek s kasičkou, a také Lila, která se vrhla do režie toho všeho. Dalších cca deset lidí přišlo z dalších vsetínských oddílů.

Skupinky se rozprchly do světových stran Vsetína a do tří hodin se povedlo prodat téměř všechny žluté kytky, které nakonec doopravdy všechny zmizely. Všichni účastníci odcházeli nejen s dobrým pocitem za dobrý skutek, ale i nějakou tou svačinkou a pitím za dobře odvedenou službu.

Zbývalo se už jen společně vyfotit a vyrazit si po svém. A tašky s penězi se nakonec při cestě na poštu dost pronesly – to bude dobrým znamením.

MILÍ RODIČOVÉ

Pokud jste aktivní na internetu, budeme rádi, když se připojíte do „přátel“ a „olajkujete“ naše Facebookové profily – ŠESTKY, DBCB i OLDSKAUTŮ. Mimo jiné budete mít i nejčerstvější informace, zprávy a fotografie z toho, co právě "hýbe oddílovým životem".

TÁBOR KOSTÝMY PRO ETAPOVOU HRU

(Pazzič) Letošní etapová hra se ponese v duchu **Harryho Pottera**. Každá kolej (družina) má přidělenou svou barvu a každý student (člen družiny) by měl reprezentovat barvy své koleje. Je na tobě, jak si svůj kostým (studenta Bradavic) pojmeš. Je jedno jestli přijdeš celý v zeleném (příklad pro šneky) nebo budeš mít pouze zelenou šálu či košili. Mělo by se však jednat o dostatečně výrazný prvek, aby tě bylo možné na první pohled zařadit. Je možné kombinovat barvy kostýmu s jinými barvy (například černá a bílá), pokud se nejedná o barvy jiných kolejích. Pokud se domluvíte s družinou, rádi vás uvidíme ve stejnokrojích. Obrázky ber jako inspiraci, fantazii se meze nekladou.

Dominantní barvy pro družiny jsou následující:

Šneci - Zelená
Žaby - Červená
Blešky - Fialová
Sv+Vl - Žlutá

PS: Nezapomeň si vyrobit svou kouzelnickou hůlku !

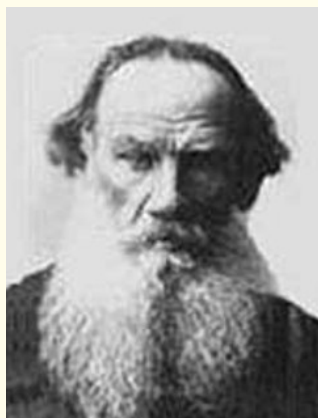
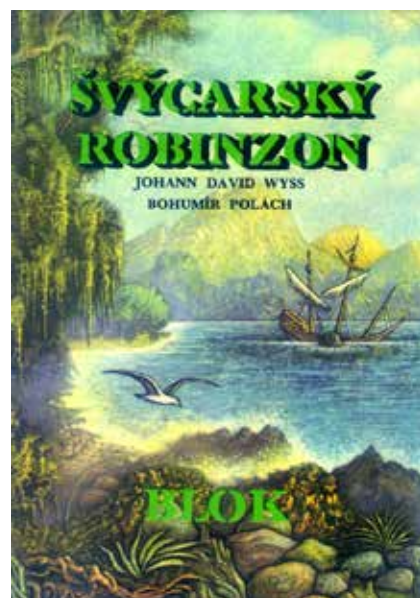
100 KNIH

KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ

ŠVÝCARSKÝ ROBINSON

Když jsem tenhle dobrodružný román ve svých cca 12 letech četl, nevěděl jsem, že jeho autor byl farářem ani to, že je kniha tak stará - poprvé byla vydána v němčině roku 1812. Někde jsem četl, že román, který dnes doporučuji k přečtení, byl oblíbenou knihou i Julese Verna - dokonce k němu v roce 1900 napsal pokračování. Román se dočkal v USA minimálně devíti filmových i seriálových zpracování.

Osudy chudé švýcarské rodiny, která za napoleonských válek opouští Evropu a hledá si nový domov v zámořských koloniích a po ztroskotání lodi nalézá tento domov na neobydleném ostrově v Indickém oceánu, který nazvou Nové Švýcarsko, a prožijí zde deset let, než je jejich zkvétající kolonie objevena anglickou korvetou. Mezitím se na ostrově vítězně utkají se zcela nereálnou faunou a flórou, kterou sem autor umístil ve snaze vytvořit co nejpestřejší dobrodružný příběh a seznámit dětského čtenáře s co největším počtem různých exotických zvířat a rostlin. Rodina tak musí bojovat se lvy, tygry, medvědy, slony, hrochy, šakaly, hyenami a hroznými, může lovit antilopy, plameňáky, velryby, lachtany, mrože, tuleně, žraloky, leguány, holuby a vlaštovky, chovat psy, krávy, buvoly, kozy, ovce, osly, prasata, slepice, husy i kachny a ochočit si orla a opici. Navíc je ostrov nalezištěm všech možných nerostných surovin. Nejstarší syn Fritz také zachrání mladou Angličanku Jenny, která ztroskotala na nedalekém sopečném ostrůvku (zprávu od ní přinese kormorán). Když je kolonie objevena, nikomu se z ní pryč nechce. ... Jako malý čtenář jsem si ze ŠVÝCARSKÉHO ROBINZONA zapamatoval rodinnou soudržnost, obětavost, statečnost i nezbytnost fyzické práce.

JOHANN DAVID WYSS (*1743 +1818) - Johann David Wyss byl synem vysokého důstojníka a studoval teologii a filozofii na Bernské a Lausannské univerzitě. Od roku 1766 byl knězem u bernského zahraničního regimentu, roku 1775 se stal farářem v Seedorfu a o dva roky později v Bernu u kostela Berner Münster. Roku 1803 se odebral na svůj statek v Könizi, kde se věnoval především pěstování ovoce a chovu včel.

Johann David Wyss se proslavil především knihou ŠVÝCARSKÝ ROBINSON, inspirovanou slavným románem Daniela Defoea. Psal ji v letech 1794–1798 pouze pro své děti, aniž by přemýšlel o možném budoucím vydání. K tomu došlo až poté, co se jeho syn Johann Rudolf Wyss (1781–1830, profesor filozofie v Bernu a autor švýcarské národní hymny) v roce 1812 rozhodl dílo přepracovat.

KAPITOLA ŠESTÁ - ČAS LETÍ, LIDÉ SE MĚNÍ A MĚNÍ SE I ZVÍŘATA

Kouzelná jeskyně, nebo jak si ji přál Bedřich pojmenovat, Skalní hrad, měla velký vliv na způsob života rodiny Braunových. Už to nebyli primitivně žijící trosečníci plní obav, hledající bezpečí v korunách stromů.

Sokolí hnízdo ztratilo pozvolna svůj půvab, dokonce i jako letní sídlo. Stala se z něho jen jedna z odboček rozlehlého hospodářství.

Jako Farma, bavlníková pole, háj kokosových ořechů a dubový les se sladkými žaludy. Jako bramboriště, lány manioku a loviště ryb, zvěře i ptáků.

Byl tu pevný střed, z něhož se podle ročních údobí dalo všechno to bohatství spolehlivě obhospodařovat. Jen námahu to stálo a velkou práci. Té se však Braunovi nelekali.

Jednoduše pověděno, trosečníci se zásluhou Kouzelné jeskyně zvolna a nepozorovatelně měnili v osadníky, opravdové a úspěšné hospodáře, kteří už netoužili pouze uhájit život, ale také plně a radostně žít. Jednoho dne přišel „inženýr“ Arnošt za otcem nejen s nápadem, ale i s nákresem. Ze štěrku a kamenů, vyvezených z jeskyně, zbudují zvýšenou terasu kolem celého průčelí Kouzelné jeskyně. Ušetří si tak pracnou odvážku, a když terasu zastřeší bambusovou třtinou zalitou dehtem, vznikne jakási předsíň nebo krytá pavlač, chráněná nejen před deštěm, ale v létě i před slunečním žářem.

Nedalo to ani tolik práce a dopadlo to moc hezky. A „architekta“ Arnošta doplnil pohotově „básník“ Jakoubek. Moc se mu zamlouval bráchův návrh. Vzal ho jednou důvěrně pod paží a řekl mu: „A což, Arnošte, kdybychom se tak poradili s mámou a vyloudili na ní z kouzelného pytle trošku hrachoru nebo jiné popínavé rostliny a pokryli tu studenou, nepříjemnou skalní stěnu svěží zelení?“

„Seš můj člověk,“ odpověděl bez váhání Arnošt. „To je ono! K tomu všemu nepotřebujem mámu. Kam se tu podíváš, všude najdeš dost popínavých rostlin.“

Šli, našli a nasázeli. A kdo by tu šel o pár týdnů později, spatřil by průčelí hustě porostlé bujnou zelení.

A jako byste nepoznali Kouzelnou jeskyni, nepoznali byste ani Braunovy chlapce. To už nebyli ti zimomřiví, měšťtí a vylekaní chlapci z Bernu. Svědčilo jim tu. Vyrostli z nich za ten čas opálení, samostatní a odvážní hoši. Ani František se už nedržel mámy za sukně, naopak, vyrůstal z něho čím dál bystřejší a odvážnější chlapík.

Máma sice vzdychala, že je stále opuštěnější, v koutku srdce se však radovala, že i z jejího mazánka vyrůstá statný chlapec, který se nebojí přiložit ruce k dílu.

František se dávno proháněl na Šípovi, byla tu už další dvě roztomilá oslátka, která Braunovi vychovávali jen jako tahouny, když zakladatel rodu Lord zahynul hrdinskou smrtí. Věřte nebo nevěřte, ale v roli zachránce. To bylo tak: Už dávno přestali Braunovi myslet na vpád divochů. Ani divé zvěře se už nebáli. Cítili se tu bezpečni bezmála jako kdysi v širokých ulicích Bernu.

A pojednou přiběhne Běda s očima vytřeštěnými. Na cestě od mostu přes Šakalí potok se zvedají mračna prachu, jako by se blížilo nějaké stádo. Táta ovšem nejdřív popadl dalekohled. Vypadalo to, jako by se obrovské kotevní lano vleklo po zemi. Co chvíli to ustrnulo a vztyčilo se vysoko a nehnutě jako lodní stožár.

„Je to had,“ řekl konečně otec a hlas se mu trochu zachvěl.

„Všichni na most jeskyně pod holubníky! Bedřichu, rozděl pušky.

Každý obsadí jednu střílnu. I maminka.“

To bylo co povědět. Matku sice naučili, ale nikdy nenutíli střílet.

Obluda byla už za mostem a zdálo se, že se zarazila, když se nenadále octla před stopami lidské práce. Střídavě se vzpínala, hned nato zas kroužila ve velkých obloucích, a to všecko ve vzdálenosti asi sta kroků.

Arnoštovi povolily nervy. Vystřelil. Jakub se přidal a dokonce ze samé úzkosti vystřelila i matka.

Výstřely neměly jiný účinek, než že se obluda prudce vzchopila a neuvěřitelnou rychlostí zmizela v hustém rákosí vpravo od Zátoky spásy, nedaleko Šakalího potoka.

Na mostě „hradního cimbuří“ u střílen povolilo napětí. Do té chvíle nikdo nepromluvil, a teprve teď jako by se jim vrátila řeč.

Každý překotně tvrdil, že pečlivě mířil a střílel s největší pozorností. Jen táta mlčel. Tížila ho velká starost.

Mrzely ho chybné výstřely a byl znepokojen nebezpečným sousedem v rákosí, které ke všemu nikdy doposud podrobněji neprozkoumal, a věděl jen, že se tam rády zdržovaly jejich kachny. Nerad odpovídal na

dotírání chlapců, kterým ovšem brzy otrnulo a zasypávali ho dotazy.

„Je to určitě hroznýš královský, ale docela mimořádných rozměrů. Nikdy jsem nečetl ani neslyšel, že by mohl dosáhnout takové velikosti.“

„Naskakuje mi husí kůže, když si představím, že takový habán je navíc vyzbrojen jedem,“ kroutil hlavou Arnošt.

„Omyl,“ poučil ho otec. „Ten není vůbec jedovatý.“

„No tak!“ vzplanul jako obvykle Bedřich. „Čeho se tedy bojíme? Rychle pušky, sekery, a na něj!“

Táta se jen zachmuřil. Ani na svou obvyklou písničku o Adámkovi si v té chvíli nevzpomněl.

„Proto ještě není miň nebezpečný a nepřál bych ti hrůzný pohled na to, co dovede.“ To bylo vážné a chlapci rázem ztratili všechnu odvalu. Otec nikdy nemluvil naplano. A teď ke všemu dodal: „Nařizuji nejprísnější pohotovost. Nikdo nesmí bez mého dovolení ani dnešního večera, ani v příštích dnech vyjít z Kouzelné jeskyně.“

„Je to tak nebezpečné?“ optala se rozechvěle maminka.

„Víc, než si myslíš,“ odpověděl otec. A jako by mu i zvířata dávala za pravdu a instinktem vytušila nebezpečí, trousila se schlíple a vylekaně do jeskyně.

„Utíkají pod ochranu člověka,“ ukázal na ně otec. „Cítí, že tu obchází smrt.“

A tak zas jednou nastala noc plná hrůzy a napětí. Otec a starší hoši se střídali na mostě pod holubníky v hlídkách a před jeskyní plál velký oheň.

Plné tři dny věznila lidi i zvířata hrůza před strašlivou obludou v bezpečné náruči jeskyně. Připadali si jako v obleženém městě.

Nepřítel zatím neprojevoval svou přítomnost nejmenšími známkami. Byli by už málem uvěřili, že snad zmizel z rákosové bažiny. Zase je však varovala zvířata. Jindy už za úsvitu sama vycházela na pastvu, ale teď se z jeskyně nehnula. Tátova bezradnost vzrůstala den ze dne. Nezbyvalo než trpělivě vyčkat, až nestvůra vyleze z bažiny, dostane se na dostřel, a pak ji zasypat deštěm kulí.

Dopadlo to docela jinak. Byl už čtvrtý den obležení. Nepatrnou zásobu sena, která v jeskyni zbyla z údobí dešťů, zvířata brzy spotřebovala. Musili je krmit zrním, moukou, bramborami a těch tu nebylo dostatek a potřebovali je pro sebe. Bylo třeba dovézt píce a nové zásoby. A tak se otec rozhodl k odvážné výpravě. Předcházela ji ovšem důkladná válečná porada.

„Myslím, že by bylo nejlíp,“ nabídl se odhodlaně Bedřich, „kdybych se toho chopil já. Lejdy je rychlejší než závodní kůň a nebezpečí, že by nás hroznýš dostihl, je naprosto vyloučeno.“

„Pojeď s tebou,“ řekl tiše Jakoubek. „Ani Miriam si v rychlosti s Lejdynou moc nezadá.“ Byl bledý jako křída, třebaže mívával pro strach uděláno.

„Těší mě vaše odvaha,“ řekl otec. „Pojeď však já. Vezmu lehkou káru a do ní zapřáhnu našeho věrného osla. Je neklidnější,

nejrozáznější, a když je to nutné, dovede pořád ještě pořádně upalovat. Vás tu bude zapotřebí, abyste nám kryli záda při odjezdu i při návratu. Bedřich u obou děl, která znamenitě ovládá, ostatní s puškami u střelen.“

Dlouho bylo ticho. A potom Běda nezvykle zjihlý řekl: „Nerad ti odmlouvám, tatínku, a vím, že to myslíš dobře. Neměl bys však zapomínat, že právě ty by ses měl nejmiň vystavovat nebezpečí. Tebe potřebujem nejvíce...“

„Nezapomínám, chlapče,“ stiskl mu otec ruku. „Naopak. Snažím se jen co neklidněji uvažovat. Kdybyste jeli s Jakubem, ubyli by v posádce dva výteční střelci, které bych sám rozhodně nedovedl nahradit. A na konec, jsem přece jen nejzkušenější a nejrozáznější, nepodlehnu tak snadno ani záchvatům hrdinnosti, ani strachu jako vy mladí.“

„Přece jen, táto...,“ ozval se Jakoubek, „je tu zas rychlost našich běhounů proti pomalosti Lorda; zvlášť při zpáteční cestě s nákladem.“

„Také ovšem nejvyš dva pytle s pící a potravinami proti plně naložené káře,“ nedal se otec.

A tu promluvila máma. Bledá, rozechvělá, ale odhodlaná.

„Otec má pravdu, děti. Jdi, táto,“ řekla. A tím bylo rozhodnuto.

Vytlačili káru před Kouzelnou jeskyni, zaujali svá místa u střelen, Běda se připlížil za obě malorážná děla a připravil se k výstřelu, když otec, s postrojem na ruce, vyvedl oslíka před jeskyni.

A teď se stalo, co ho ani ve snu nenapadlo. Počítal s možností, že i tak klidný tvor jako šedivec se zhrozí a vyleká. V tom případě však – domníval se – uprchne zpět do stáje. Dopadlo to mnohem hůř.

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

STAVÍME JÍDELNU U SRUBU - 5.5.2018

(Dazul) Dnes budeme celý den makat, ale moc se těším, protože strávím cca 10 hodin s lidmi, které mám fakt rád.

V 7:00 vyzvedávám na druhých pasekách Radka, se kterým jsme svorně a nerozlučně začali před 21 lety budovat ŠESTKU (k tomu asi netřeba nic jiného dodávat) a za pár desítek minut jsme už u oddílového „srubu“ v Dinoticách. Jsme tu první, vůdce Fanta se zbytkem pracantů dorazí určitě za chvíli. Dneska to asi nebude s počtem účastníků moc slavné, ale i když se koná okresní kolo Závodu světlušek a vlčat v Lidečku a ŠESTKA tam má postavené 2-3 soutěžní hlídky, nepochybuju, že nás bude dost na to, abychom se stavbou venkovní táborové jídelny pořádně hnuli.

Podle zabetonovaných patek je jasné, že Tomem navržená kuchyně bude mít ŠEST stran – tedy ne úplně typický půdorys. Okem strojaře tipuju, že vyměřený ŠESTiúhelník nepatří k nejpravidelnějším a tuším, že se díky tomu při stavbě vyskytnou problémy. Stejně tak ale nepochybuju, že přes to všechno tady bude za několik týdnů kuchyně stát.

Začínáme usazování kmenů na patky, pokračujeme vyměřováním výšky podle laserového niveláku, zarovnáváním a vyřezáváním čepů, Práce nám jde hezky od ruky. Každý problém je vyřešen obratem.

Celý článek, více fotek a video z akce najdeš na www.OLDSKAUTI.cz

OKRESNÍ ZÁVOD VLČAT A SVĚTLUŠEK - 5.5.2018

(Mimi) V sobotu 5. května jsme se ráno sešli v 7:45 v Ratiboři u kina. Byla jsem tam první, tak jsem musela čekat. Jak přijeli ostatní, tak jsme čekali na autobus. Jak přijel, tak jsme jeli na Vsetín, a protože Dita měla zpoždění, tak jsme

ještě chvílku čekali. Jeli jsme společným autobusem do Lidečka a jak jsme byli v Lidečku, tak jsme se šli přihlásit na start.

Potom byl nástup, kde jsme si zazpívali skautskou hymnu. Jak jsme vyrazili, dostali

jsme mapu a taky papír na body. Na prvním stanovišti jsme dostali papír s úkoly. Jak jsme to splnili, tak jsme vyrazili na další stanoviště. U druhého stanoviště bylo moc závodníků, tak jsme šli na stanoviště číslo 3. Splnili jsme všech 9 stanovišť. Potom bylo vyhlášení, které bylo hodně napínavé, ale skončili jsme třetí. Tak jsme se radovali z výhry. Po skončení jsme jeli domů.

Pochvalné „**umíííí**“ oběma zúčastněným hlídkám. Hlídka Plyšmenů (složená z **Dejva, Mimi, Štěpíka, Mimoně a Ore**) vybojovala **třetí místo, postupují tedy do krajského kola**. Druhá hlídka Lemuři (ve složení **Míša, Natka, Jirka, Eliška a Emička**) sice neobradila medailové pozice, ale na to, že závodili prvně, vybojovali **úžasné páté místo z celkových více než 20 skupin**.

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA ŽAB NA KOLECH - 12.5.2018

(Bebe) Je ráno, probudila jsem se. „A teď se jen dostat z postele,” řekla jsem si a otevřela oči. Vy-táhnout kolo z té budky, co máme doma, není nejjednodušší. Nachystaná jsem byla i přesto docela rychle. I tak jsem ale k Veselce dojela pozdě... Klasika... Po tom, co jsme si koupili „papu” v obchodě, jsme dojely ke kinu a čekaly na Myšku. Za chvíli dojela Hruška a za ní i Myška. Tak jsme chvíli čekaly na Karla, ale po pár minutovém čekání jsme se rozhodly pro ni jet. Ta nám řekla, že nejede, protože jí bylo zle. Stejně jako Veríkovi, která byla nemocná. Tak jsme jely po cestě směrem na Vsetín a před mostem u kruháče jsme se napojily na cyklostezku, po které jsme na ten Vsetín dojely. Tam se ale Hrušce zničila brzda. Na štěstí zasáhla Myška opravář a opravila brzdou gumičkou. Na Vsetíně jsme se potkaly s Marťou, která s námi jela na bruslích. Ze Vsetína jsme jely do Janové... Během cesty jsme dostávaly různé otázky a úkoly, abychom zachránily našeho žabáka. Někde v půlce cesty jsme se rozloučily s Marťou a pokračovaly dál. Sice ani nevím, kam až jsme dojely, něco jako Halenkov či kde, ale po docela dlouhé jízdě jsme se zastavily, otočily se a jely do nejbližší hospody. Daly jsme si kofolu. Z tama s Myškou víme, že Veselka a Hruška by neměly chodit na záchody v hospodách, protože celou cestu mluvily o mýdlu, které vypadá jako šlehačka, a básnily o úžasném strhávacím ubrousku na ruce. (Jop, ten co byl

stejný jako toaleták). Stejnou cestou jsme se vracely na Vsetín, kde jsme se zastavily u „splavu”, nafotily fotky a dostaly zaslouženého Hypolita. Našeho žabáka. Potom jsme se jely najíst do pizzerie, všechny jsme se do syta najedly a užívaly si pohodu při pohádce Ratatouille.. A protože jsme měly času dost, opravdu dost, tak jsme dojedy k lázním, kde jsme se „vyčvachtaly” (tj. namočily si nohy), vyfotily miliony fotek Hypolita a zacvičily si s ním „jógu”.... Po dlouhém ťapkání ve vodě a zchlazení se, jsme se rozhodly vyrazit. Zastavit jsme se musely i u mostu, abychom uspokojily moji potřebu mít fotku s grafity. Dojely jsme do Ratiboře, kde jsme si daly tříšť, ještě chvíli pokecally a „rozjely” se domů. Reálně nás opustila Hruška a my (já, Myška a Veselka), jsme jely k Veselce domů, kde jsme se ještě hodně nasmály a užily si tak zbytek dne.

„Kde vládne úcta k lidské důstojnosti, tam je svoboda.“ - Otto František Babler -

„To, co odlišuje člověka od zvířat, je schopnost mluvit jménem zla.
Zločin je symbolem naší svobody.“ - Jacques Verges -

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA ŠNEKŮ NA KLENOVSKÉ SKALY - 12.5.2018

(Ufo) S Pepou jsme jeli do Ratiboře a tam jsme počkali na Petku a Rexe. Až za náma přijeli, tak jsme ještě čekali na Sena, ale ten si myslel, že se jede až ve 12:00 a ještě spal, tak jsme vyrazili bez Sena. Martin na nás čekal v Pržně. Jeli jsme po cyklo stezce. A chvílku po silnici. Jak jsme dorazili na Bystřičku, tak jsme se šli podívat na most a tam jsme uviděly obrovské ryby. Jak jsme se podívali, tak jsme se odjeli

nasvačit. Po svačině jsme objeli celou Bystřičku a šli jsme na ty Klenovské skály. Tam jsme udělali pár fotek a šli jsme dál. Na nejvyšším bodu jsme se naobědvali. Pak jsme si šli pro kola. A tak hodinu jsme odpočívali. Po hodině odpočívání jsme vyrazili domů. Po cestě jsme si dali zmrzlinu a někdo ledovou tříšť. Martin odjel už domů a my jsme jeli do Ratiboře.

RAFTOVÁNÍ - 26.5.2018

(Dazul) Ideální počasí, ideální počet lidí, ideální tempo nakládání, přesunu i vykládání. Nevím, kolikátý rok jsem tenhle vyhlášený úsek potoka Bystřice jel, ale prvně to bylo ještě na laminátce při vodácké jízdě zdatnosti, kdy byly na trati natažené i branky, kterými se muselo projet. Tuším, že to bylo v roce 1988 – od té doby jsem vynechal asi jen jednou. V termínu, kdy se Bystřice jezdí, mají narozeniny oba naši synové i matka mé ženy. Ale zjistil jsem, že to lze skloubit :-)

Pořídili jsme 19 visaček á 30 Kč, opravňujících nás k plavbě po potoku Bystřice, kterému „povodí“ zvedlo na pár hodin hladinu odpouštěním z přehrady Bystřička. Jeden z dospěláků se vždy na jednu jízdu obětoval a odřídil prázdnou velkou dodávku ze startu k soutoku Bystřice s Bečvou. Tam jsme nasoukali do nákladového prostoru 2 nafoukané rafty + 2 baraky + skoro všechny lidi :-) a vyrazili zpátky na start – pod hráz přehrady.

První plavbu byla voda brutálně špinavá a kalná, ale každou další jízdou byla čistší. A jezy se nám všem letos zdály nějaké menší, v jednom místě pod jezem jsme trošku drhli o šutry – zřejmě letos odpouštěli trošku míň vody. Ale i tak byl zážitek dokonalý.

První jízdu vzali na baraku Fanta s Mirsem k sobě Rexe a Peťku (teď jsem si uvědomil, že tři z nich byli a nebo jsou rádcové Šneků – historicky první i poslední rádce). Další jízdu už jel Peťka s Rexem a i když jsem po jejich prvním jezu byl připraven na velké koupání pod velkými splavy, Peťka jako zadák neskutečně překvapil. Konstatoval jsem, že bych s ním klidně jel i Belou.

Na barace se vystřídali i dospěláci – Milan V. a Honza B., kteří se na velkém splavu vzorově udělali – nikdo to u nich nečekal. Kromě pár krvavých oděrek to naštěstí dopadlo dobře.

Akci hodnotím jako zdařilou a povedenou. Příští rok si ji s radostí zopáknou.

Za sebe bych chtěl moc poděkovat Martinovi a Pípovi, kteří mi v DBCB pomohli vyložit rafty, baraky, pádla, vesty, helmy, házečky, loďáky, ... vysušit a sbalit baraky. Dělali jsme na tom skoro hodinu, ale samotnému by mi to trvalo 3x déle. Díky, díky, díky !

Více fotek a video z akce najdeš na **www.OLDSKAUTI.cz**

„Svoboda bez poslušnosti je zmatek a poslušnost bez svobody je otroctví.“ - A. Lincoln -

ZAHRADNÍ SLAVNOST A ZÁKULISÍ PŘÍPRAVY - 9.6.2018

(Lila) Tak to vypadá, že se nám letos na středisku mezi mladšími rovery rozmohl trend pravidelného scházení se. Pár schůzek v režii ostatních už proběhlo a možná se to i osvědčuje, tak bylo rozhodnuto, že RS se klidně může postarat i o něco víc. Veškerá konverzace probíhající mezi námi za poslední měsíc se týkala buďto shánění grilu, objednání chlebů či špekáčků, vyzvídání oblíbenosti filmů, ... Nemělo se co pokazit. A vlastně ani nepokazilo.

Je to dobrý pocit použít své vlastní klíče k nějaké klubovně. Nachystala jsem čaj, nějaké sladké a už očekávala první příchozí, abych je mohla zaúkolovat. Teplá pára se pomalu vznášela od hrnce čaje záhadného původu, než se z každého oddílu objevil někdo, od nás konkrétně Alík.

Kluci se vrhli na zahradu a okolí střediska, dokonce je ještě stihl svými požadavky a připomínkami obstarat Mazan. Sekla se tráva, větve, všechno se to odváželo, zametalo se. Já s holkami jsme prošly klubovny, které se nacházely ve stavu nejružnější, utřely parapety s letitým prachem, s mopem se postaraly o chodby a pokusily se to zakončit v kuchyni.

Makali jsme dost dlouho, nastal čas se pochválit, vypít trochu nějakého čaje, sníst sladkého, otevřít slané k filmům a vůbec vybrat filmy, na které se podíváme. Zakotvili jsem v klubovně Dvojkařek. Větší pohodlí si ani nešlo představit, zvláště když jsme se vešli všichni. Filmy hrály na stěně, zvuk se rozléhal místností, kolovaly balíčky s brambůrky a kofola. Pořád bylo co komentovat a čemu se smát. Jen s tím vstáváním to nakonec bylo horší. Nevstávali jsme - nešli jsme spát. Energie nám ale vůbec nechyběla, takže si každý šel sám po svém zaobstarat snídani či hygienu a brzy se zase pracovalo.

Šlo nám to pěkně rychle od ruky, i když třeba zrovna kuchyň bych celou nechala strhnout a posta-

vit znovu, aby se dala nazvat uklizenou. Dobře, možná se to týká celého střediska, ale nějak to po naší péči vypadalo i slušně, kuchyň je prostě jeden z extrémů. Nemůžu zapomenout zmínit nově příchozí pomocné ruce, co sem celý den přicházely, a mezi nimi Martů, která se rovněž vrhla na práci tam, kde to bylo nejvíce potřeba.

Krásně utřenou linku brzy začalo zakrývat nošené jídlo a konečně nelepivé talíře zaplnily nejružnější pochutiny. Už i přicházely první jak známé, tak neznámé tváře.

Ve dvě hodiny jsme byli svoláni k nástupu na zahradu a Deninda si dovolila celou věc zahájit. Bylo příjemné se rozhlížet a vidět všechny okolo. Opravdu tu stáli od nejmladších členů, přes zvědavou veřejnost, až po ty, kteří kraj už před nějakou dobou odložili. Dětem byl nachystaný program, za který dokonce mohli získat odměnu. V jednu chvíli se vám klidně mohlo nějaké to dítě vznášet nad hlavou, když ručkovalo po laně z jednoho stromu na druhý (samozřejmě všechno probíhalo s řádným jištěním a dohledem). Ostatní se rádi pobavili mezi sebou a případně zavzpomínali u promítání starých videí a fotek. Já si udělala barevný otisk dlaně na stěnu a zblá od všeho dobrého, co se objevilo na stole. K večeru se snesla s chladnějším ovzduším i příjemná atmosféra vhodná k posezení u ohniště. Hrál se na kytaru, zpívalo a oheň, na kterém se celý den opékali hadi, pomaloučku dohořival. Mohli jsme si říct, že uspořádat tyhle slavnosti po dvou, třech letech byl dobrý nápad, i když to jsou první, na kterých jsem se objevila.

Tak se nám tedy zase pro jednou středisko otevřelo veřejnosti. RS byli zapřaženi do práce a oddíly ze sebe vydaly snad to nejlepší. Uvidíme, jestli dostaneme možnost se sejít i příští rok.

PLÁNOVANÉ AKCE

22.6. Oddílovka

22. - 24.6. Předtáborovka (akce pro starší). Pojedeme autama po oddílovce a spát se bude ve stanech. S SEBOU : Jídlo na pátek, společné bude až od soboty od rána, spacák, karimatku, čelovku, ešus, pevné boty, oblečení dle počasí, pláštěnku, rukavice, plavky, ručník, boty do vody, hyg.potr. CENA: 350 Kč. NÁVRAT: V neděli do 16:00 v DBCB. Dejte mi prosím vědět nejpozději do středy 20.6.2018. Díky Deny - 736 422 974

29.6. Ukončovák - účast v kroji nebo oddílovém tričku. Nezapomeň, že do 19:00 se v DBCB budou shromažďovat kola na tábor!

4.7.2018 - EXPEDIČKA - nakládání věcí v DBCB ve středu od 16.00.

5.7.2018 - EXPEDIČKA - odjezd ve čtvrtek ráno, návrat v pátek. Uvítáme pomoc klidně jenom s nakládáním věci. Kdo bude chtít jet na celou expedickou nechť se ozve Máji - 733520903

7.7.2018 - odjezd na stálý tábor - v sobotu ze vsetínského nádraží. Sraz je v **10:20**. Jedeme v kroji, vše sbaleno v jednom batohu. Nezapomeň **potvrzení o bezinfekčnosti!**

7.9. Zahajovačka (účast v kroji nebo oddílovém tričku)

14.9. Oddílovka

15.9. Brigáda v DBCB - nezapomeň nahlásit svou účast kvůli společnému obědu!

21.9. Oddílovka 28.9. Oddílovka **není!**

POMOC

pro Dětské bezbariérové centrum Březiny
- velký poprázdňinový úklid, opravy, ...

Prosím, dej vědět Denymu (736 422 974) nebo Dítě (731 527 143) zda s tebou může počítat.

15.září 2018

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 145** se podíleli: Mimi, Ufo, Bebe, Bobina, Pazzič, Mája, Lila, Dita a Dazul.

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :